

Arrest

nr. 158 180 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard bij beslissing van 27 mei 2014.

Op 23 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nadat een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing van 16 februari 2015 werd ingetrokken bij beslissing van 27 april 2015, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op 4 mei 2015 deze tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 20 mei 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.12.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.1.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid,, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.04.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijft kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot onontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden“

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoeker voert tevens machtsmisbruik aan.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag onontvankelijk is op basis van artikel 9ter § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelde in een advies vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Met betrekking tot de epilepsie wordt gesteld dat deze problematiek reeds uitgebreid behandeld werd in het advies van arts-adviseur Dr. Goorts dd. 22.05.2014.

In dit advies werd geconcludeerd dat de grand mal epilepsie beschouwd kon worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker indien er geen adequate behandeling zou plaatsvinden (stuk 2).

De ernst van deze aandoening werd in dit advies met andere woorden erkend.

Nadien is de toestand van verzoeker nog verslechterd. Dokter C. Reijnierse verklaarde dat het voor verzoeker gevaarlijk is om zijn behandeling te veranderen of deze te onderbreken. Er is immers gevaar voor een status epilepticus waarbij verzoeker zou kunnen overlijden (stuk 3).

De diagnose in verband met de aard en de ernst van de epilepsie aandoening is ter zake dus duidelijk gewichtiger ten opzichte van deze in het eerste medisch getuigschrift van verzoeker dd. 17.02.2014.

Met deze nieuwe informatie wordt in het meest recente advies van arts-adviseur Baert op geen enkele wijze rekening gehouden. Integendeel, er wordt louter gesteld dat op de epileptische problematiek niet moet worden teruggekomen.

Met betrekking tot de psychologische problematiek stelt de arts-adviseur dat deze geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Nochtans is verzoeker voor zijn depressie, die recentelijk ontstond omwille van zijn posttraumatische stressstoornis en zijn schrijnende sociale situatie, in psychotherapie met medicamenteuze ondersteuning.

Klinisch psychologe Dr. M. Vinkenroye stelt dat een gedegen traumabehandeling noodzakelijk is om verzoeker terug kansen te geven op een goede levenskwaliteit (stuk 4).

De arts-adviseur onderzoekt ook geenszins of verzoeker behandeld of opgevolgd kan worden in zijn land van herkomst.

Het advies van arts-adviseur Dr. Baert negeert derhalve volledig de diagnose van huisarts Dr. C. Reijnierse en klinisch psychologe Dr. M. Vinkenroye.

De tegenstellingen tussen de vaststellingen van enerzijds arts-adviseur Baert en anderzijds die van de twee hogergenoemde artsen maken de beslissing nietig.

Tweede onderdeel,

Betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling en opvolging wordt er geen rekening gehouden met de nieuwe elementen van de meest recente aanvraag. Evenmin wordt gemotiveerd waarom de nieuwe elementen geen aanleiding zouden geven tot een beslissing betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen en opvolging in het land van herkomst.

Verzoeker dient blijvend behandeld te worden opdat complicaties zouden uitblijven. Enkel mits strikte inname van de essentiële medicatie en de vereiste neurologische en psychotherapeutische opvolging kan er een goede prognose vooropgesteld worden.

Ondanks de goede therapie die verzoeker hier ondergaat, is er immers nog steeds een risico op een grand mal epileptische aanval. Vandaar is het aangewezen dat er voortdurend een persoon aanwezig is

in de buurt van verzoeker om deze bij te staan tijdens een aanval. Daarenboven is de nabijheid van een fatsoenlijk ziekenhuis cruciaal.

Deze medische behandeling en opvolging kan niet gegarandeerd worden in het land van herkomst van verzoeker, met name Irak.

In Irak is er wel medicatie voorhanden voor epilepsie, maar geen adequate behandeling. De toegankelijkheid tot medicamenten is onbestaande voor verzoeker.

De medicamenteuze behandeling is onbetaalbaar voor verzoeker. Verzoeker kan zich in Irak de noodzakelijke medicamenten niet veroorloven.

De gevolgen hiervan zouden desastreus zijn, aangezien een onderbreking van de medicamenteuze behandeling een status epilepticus en zelfs het overlijden tot gevolg kan hebben.

Verzoeker kan in Irak onmogelijk voldoende inkomsten verwerven door daar te werken. Zijn medische toestand staat dit in de weg. Verzoeker verloor reeds vier jaar voor zijn vertrek uit Irak zijn job als leraar Engels. Verzoeker en zijn zus hebben beschikken daardoor niet meer over enige financiële reserve.

In zijn land van herkomst kan verzoeker geen medische hulp betalen. Ook de familie van verzoeker kan hem niet bijstaan. Verzoeker leeft immers in onvrede met de vader van zijn schoonzus, vanwege de dood van zijn broer, waarvan verzoeker verweten wordt de schuldige te zijn. Indien DVZ beweert dat verzoeker hulp kan krijgen van familie in Irak moet dit door DVZ dan ook concreet gemotiveerd worden (RvV. 29 januari 2013, T. Vreemd. 2013, 254).

Verzoeker kan ten slotte in Irak op niemand beroep doen voor mantelzorg.

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling en opvolging zijn onvoldoende onderzocht en gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Dit maakt de bestreden beslissing nietig.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM en machtsmisbruik, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker nalaat na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden of waaruit het beweerde machtsmisbruik precies zou blijken. Het betoog ter ondersteuning van het middel kan niet dienstig worden betrokken op de voornoemde schendingen. Het eerste middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

De Raad merkt verder op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 april 2015. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier en het werd tevens aan de verzoeker ter kennis gebracht.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 april 2015 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis werd gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op grond van de door de verzoeker voorgelegde medische stukken heeft vastgesteld dat de verzoeker lijdt aan epilepsie en een depressie omwille van een posttraumatische stressstoornis (PTSS) en omwille van de moeilijke sociale situatie. Wat de epilepsie betreft stelt de ambtenaar-geneesheer dat deze problematiek reeds uitgebreid werd behandeld in een eerder advies van 22 mei 2014 zodat hier niet op wordt teruggekomen. Wat de psychologische problematiek betreft, stelt hij dat deze met of zonder behandeling geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoeker, dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht en dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist. De ambtenaar-geneesheer vermeldt tevens dat er van de PTSS en depressie nog geen sprake was in de eerdere medische verblijfsaanvraag van 4 april 2014. Steunende op deze vaststellingen, stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aangehaalde psychologische problematiek momenteel niet aantoonbaar is dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer concludeert vervolgens dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

De motieven van de bestreden beslissing, waar zodoende ook de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 april 2015 integraal deel van uitmaakt, volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Er wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer concreet ingegaan op de door de verzoeker voorgelegde medische problematiek en deze problematiek wordt afgetoetst aan de beide risico's bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoeker het nodige inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoeker in wezen de deugdelijkheid van de motivering en het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer viseert. Het middel wordt dan ook verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§1/1 (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)”

In een eerste middelenonderdeel viseert de verzoeker de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer waar deze stelt dat de neurologische problematiek, met name epilepsie, reeds uitgebreid werd behandeld in het advies van de arts-adviseur G. van 22 mei 2014. De verzoeker stelt dat in dit advies de ernst van de grand mal epilepsie werd erkend nu werd geconcludeerd dat deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien er geen adequate behandeling zou plaats vinden. De verzoeker is van mening dat de ambtenaar-geneesheer zich er niet toe kon beperken te verwijzen naar het eerder uitgebrachte advies van 22 mei 2014 nu zijn toestand blijkens het voorgelegde attest van 20 november 2014 nog zou zijn verslechterd

vermits er een gevaar wordt geattesteerd voor een status epilepticus waarbij de verzoeker zou kunnen overlijden.

Hierbij dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoeker zich beperkt tot de enkele bewering dat zijn neurologische toestand nog is verslechterd nu hij geenszins de medische attesten die voorlagen ten tijde van de eerste medische verblijfsaanvraag concreet vergelijkt met het medisch attest waarnaar hij thans verwijst en dat werd voorgelegd bij de tweede medische verblijfsaanvraag. De verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat er ten tijde van het eerste advies van 22 mei 2014 nog geen gevaar zou zijn geweest op een status epilepticus, zodat met de louter verwijzing naar het attest van 20 november 2014 evenmin wordt aangetoond dat de medische situatie sindsdien is verslechterd.

Daarenboven merkt de Raad op dat de verzoeker zelf bevestigt, hetgeen tevens steun vindt in het door hem bijgebrachte advies van 22 mei 2014, dat de ernst van de grand mal epilepsie door de in het kader van zijn eerdere medische verblijfsaanvraag aangestelde arts-adviseur reeds werd erkend. Er werd aldus reeds erkend dat de aandoening, zonder behandeling, een reëel risico kan inhouden voor het leven (of de fysieke integriteit) van de verzoeker. Het thans geattesteerde gevaar voor een status epilepticus, hetgeen een gevaar voor het leven van de verzoeker inhoudt, bevestigt dan ook slechts de eerdere bevindingen van de arts-adviseur. Uit het bedoelde advies van 22 mei 2014 blijkt tevens dat een grondig onderzoek werd verricht naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling die de verzoeker nodig heeft in verband met zijn grand mal epilepsie en dat op basis van objectieve en onafhankelijke bronnen werd vastgesteld dat de benodigde behandeling en opvolging in Irak beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoeker. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de ambtenaar-geneesheer bij het onderzoek in het kader van de tweede medische verblijfsaanvraag, dit onderzoek opnieuw zou moeten voeren te meer daar de verzoeker op geen enkele wijze betoogt laat staan aantoonst dat deze behandeling thans niet meer beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Met de loutere beweringen die worden geuit in het tweede middelenonderdeel als zou de verzoeker zijn behandeling in Irak niet kunnen bekostigen en dat er niemand is die kan instaan voor de mantelzorg of financiële bijstand, beweringen die met geen enkel objectief gegeven worden gestaafd, toont de verzoeker niet aan dat de concrete vaststellingen in het advies van 22 mei 2014 inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, niet meer actueel zouden zijn.

Ten overvloede merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek. Immers bevestigt de verzoeker dat de thans voorgelegde grand mal epilepsie reeds werd aangevoerd in het kader van zijn eerste medische verblijfsaanvraag, terwijl artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk is indien de elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige medische verblijfsaanvraag.

De verzoeker voert tevens aan dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de psychologische problematiek geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de betrokkene tegengesteld is aan de vaststellingen in de voorgelegde attesten van dr. C. en de klinisch psychologe V. die attesteren dat de verzoeker in psychotherapie is met medicamenteuze ondersteuning en dat een gedegen traumabehandeling noodzakelijk is om hem terug kansen te geven op een goede levenskwaliteit. De verzoeker verwijt de ambtenaar-geneesheer de diagnose van de behandelende artsen C. en V. volledig te negeren.

Het betoog van de verzoeker mist evenwel feitelijk grondslag. Immers blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 april 2015 dat deze de attesten van Dr. C. en klinisch psychologe V. van resp. 20 november 2014 en 5 december 2014 in rekening heeft genomen en dat hij de daarin geattesteerde diagnose van depressie omwille van PTSS en omwille van de moeilijke sociale situatie bevestigt. Uit niets blijkt dan ook dat de ambtenaar-geneesheer de door de behandelende arts en psychologe zou hebben genegeerd. Waar de verzoeker er op wijst dat hij voor zijn depressie omwille van PTSS in psychotherapie is met medicamenteuze ondersteuning, dient overigens te worden vastgesteld dat zulks wordt tegengesproken door de psychotherapeutische rapportage van 5 december 2014 die hij ter ondersteuning van zijn betoog bijvoegt en die tevens door de ambtenaar-geneesheer werd in rekening genomen. Hieruit blijkt immers dat de psychologe V. het volgende verklaart: *“vanwege het korte tijdsbestek (en mede vanwege de vertraging door taalbarrière) zijn we nog geen PTSS behandeling kunne starten”*. In dit attest wordt wel gesteld dat een gedegen traumabehandeling geïndiceerd is om de verzoeker weer kansen te geven op een goede levenskwaliteit, doch de verzoeker maakt niet concreet aannemelijk op welke wijze deze vaststelling tegengesteld zou zijn aan de

bevinding van de ambtenaar-geneesheer dat de psychologische problematiek geen gevaar inhoudt voor verzoekers leven en diens fysieke integriteit. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische stukken miskennen of dat zij zouden berusten op een kennelijk onredelijke beoordeling ervan. Het enkele gegeven dat een behandeling is voorgeschreven en als aangewezen wordt geacht met het oog op het bieden van kansen voor een "goede levenskwaliteit", houdt immers nog niet in dat de desbetreffende aandoening zelve effectief een gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Het is dit laatste dat door de ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld, en de verzoeker toont op dit punt geen beoordelingsfout aan.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet. De verzoeker toont evenmin de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"De arts-adviseur besluit dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De arts-adviseur besluit daartoe zonder contact op te nemen met de behandelende arts van verzoeker, Dr. C. Reijnierse en zonder de verzoeker persoonlijk gezien en ondervraagd te hebben.

Verzoeker had dit nochtans uitdrukkelijk en voorafgaand gevraagd in zijn verzoekschrift.

De arts-adviseur heeft derhalve de volgende bepalingen van de Code Geneeskundige Plichtenleer niet gerespecteerd: hij heeft verzoeker niet voorafgaand medegedeeld dat hij optrad noch in kennis gesteld van zijn opdracht (artikel 123); hij heeft besluiten geformuleerd zonder verzoeker te hebben gezien en te hebben ondervraagd (artikel 124); hij heeft de regels met betrekking tot de collegialiteit niet gerespecteerd door de behandelende geneesheer niet in te lichten over de resultaten (artikel 126):

Hoofdstuk IV – De geneesheer als adviseur, controleur, deskundige of ambtenaar

Deel I. – Zijn taak

Artikel 119

De geneesheer belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon met om het even welk klinisch onderzoek, met de controle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling, moet de bepalingen van deze code naleven. Hij mag geen opdracht aanvaarden die tegen de medische ethiek indruist.

Deel II. - Zijn betrekkingen met de patiënt

Artikel 123

De geneesheer belast met een in artikel 119 vermelde opdracht moet vooraf aan de betrokkene mededelen in welke hoedanigheid hij optreedt en hem in kennis stellen van zijn opdracht. De geneesheer-gerechtigd deskundige vooral zal hem waarschuwen dat hij aan de verzoekende overheid alles dient mede te delen wat betrokkene hem zal toevertrouwen in het kader van zijn opdracht.

Artikel 124

Wanneer deze geneesheren menen een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken, mogen zij slechts besluiten formuleren nadat zij de patiënt hebben gezien en persoonlijk hebben

ondervraagd, zelfs indien zij gespecialiseerde onderzoeken hebben laten uitvoeren of over elementen beschikken die hen door andere geneesheren werden medegedeeld.

Deel III. – Zijn betrekkingen met de behandelende geneesheer

Artikel 126

§ 1. De adviserende of controlerende geneesheer vervult zijn opdracht met inachtneming van de voorschriften van collegialiteit. Hij moet zich in het bijzijn van de patiënt onthouden van elke beoordeling over de diagnose, de behandeling of over de persoon van de behandelende geneesheer, zijn geschiktheid of de kwaliteit van de verleende zorgen.

§ 2. Indien de medische adviseur of de controlerende geneesheer bij de patiënt onderzoeken wil laten doen die hijzelf niet kan uitvoeren, verzoekt hij de behandelende geneesheer ze te doen uitvoeren en zorgt hij er slechts zelf voor met de toestemming van de behandelende geneesheer of bij duidelijke nalatigheid van deze laatste.

§ 3. De adviserende of controlerende geneesheer moet in elk geval de behandelende geneesheer inlichten over de resultaten van deze speciale onderzoeken. Hij mag hem zijn mening over de behandeling laten kennen zonder daarbij afbreuk te doen aan de rechten van de behandelende geneesheer.

§ 4. De adviserende of controlerende geneesheer onthoudt zich van elke rechtstreekse inmenging in de behandeling; hij moet in elk geval contact opnemen met de behandelende geneesheer vooraleer een beslissing te nemen die deze van de behandelende geneesheer wijzigt.

§ 5. Indien de patiënt een raadgevende geneesheer heeft, vervult de deskundige geneesheer zijn opdracht in samenwerking ermee, behoudens afwijkende wetsbepalingen. Hij mag geen rekening houden met de mededelingen van een partij die in het dossier niet zijn opgenomen.

De arts-adviseur heeft het advies van Dr. C. Reijnierse en klinisch psychologe Dr. M. Vinkenroye naast zich neergelegd. Nochtans hadden deze artsen de aandoening geobjectiveerd en behandeling en opvolging voorgeschreven.

Doordat de bestreden beslissing het advies zonder meer overneemt, wetende dat vermelde regels van de medische plichtenleer niet werden gerespecteerd, is de beslissing zelf behelst met de schendingen van de medische plichtenleer.

Ten overvloede wordt gesteld dat de Vreemdelingenwet de arts-adviseur niet ontheft, en ook niet kan ontheffen, van de verplichtingen van de medische plichtenleer.”

Wederom moet er op worden gewezen dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in de aanhef van het tweede middel gewag maakt van een aantal schendingen die op geen enkele wijze worden toegelicht. Met name kan in verzoekers betoog niet worden teruggevonden op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Handvest zouden schenden. De verzoeker betreft zijn betoog evenmin op de aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoeker in zijn tweede middel enkel toelicht waarom hij van mening is dat het optreden van de ambtenaar-geneesheer - en met hem de gemachtigde - de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de code van de geneeskundige plichtenleer schendt. Het betoog ter ondersteuning van het middel kan niet dienstig worden betrokken op de overige in de aanhef aangehaalde schendingen, zodat het middel op dit punt onontvankelijk is.

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de code van geneeskundige plichtenleer moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze code bindende rechtsregels omvat waaraan een toetsing door de Raad dient te worden doorgevoerd. Het gegeven dat een bestuurlijke beslissing zou zijn genomen met miskenning van een regel van de deontologische plichtenleer van een beroepsgroep laat derhalve op zich niet toe te concluderen dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer de verzoeker niet persoonlijk heeft ontmoet of onderzocht laat bovendien hoe dan ook niet toe te oordelen dat deze arts enige deontologische plicht naast zich heeft neergelegd. De Raad wijst er immers, mede met verwijzing naar de bespreking onder punt 3.1., op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 30 april 2015 de diagnose uit de door de verzoeker voorgelegde medische attesten geenszins in vraag stelt doch dat hij in tegendeel hun bevindingen aanneemt dat de verzoeker lijdt aan epilepsie en een depressie omwille van een PTSS. Uit de bespreking van het eerst middel is reeds gebleken dat niet is aangetoond dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in strijd zijn met de vaststellingen van de genoemde behandelende arts en psychologe. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat de ambtenaar-geneesheer hem had dienen uit te nodigen voor een verder onderzoek omdat hij "het advies" van Dr. C. en klinisch psychologe V. naast zich heeft neergelegd.

Daarenboven moet worden gesteld dat in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer slechts "zo nodig" een vreemdeling die op medische gronden verzoekt om tot een verblijf te worden gemachtigd zelf dient te onderzoeken. De wetgever heeft dus ten aanzien van de ambtenaar-geneesheer niet in een verplichting voorzien om de vreemdeling die om gezondheidsredenen een verblijfsmachtiging aanvraagt te zien of te onderzoeken en de verzoeker toont niet aan dat er concrete redenen zouden zijn die er de ambtenaar-geneesheer in de voorliggende zaak hadden dienen toe te brengen een dergelijk onderzoek nodig te achten.

De aangehaalde schending van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de code van geneeskundige plichtenleer, kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel maakt de verzoeker gewag van een schending van artikel 41 van het Handvest en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

"Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing onontvankelijkheid van een aanvraag 9ter Vreemdelingenwet.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat artikel 9ter Vw. Een vorm van subsidiaire bescherming is en artikel 9ter de facto een omzetting is van artikel 15 van RL 2004/83.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
  - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
  - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker had willen benadrukken dat er in Irak geen adequate behandeling voorhanden is en dat de toegankelijkheid tot medicamenten voor hem onbestaande is. De medicamenteuze behandeling is immers veel te duur voor verzoeker.

De gevolgen van afwezige medicatie zijn desastreus, aangezien hierdoor een status epilepticus en zelfs het overlijden kan plaatsvinden.

Verzoeker had tevens willen benadrukken dat hij in Irak over onvoldoende inkomsten kan beschikken doordat zijn medische toestand dit in de weg staat.

Verzoeker kan ook op niemand beroep doen als mantelzorger.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift, waarin hij kritiek geeft op de beslissing en op het advies van de arts-adviseur.

Er werd een beslissing genomen zonder verzoeker te horen over het advies van deze arts, dat genomen was zonder respect van de in het eerste en tweede middel ontwikkelde bepalingen.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou geconcludeerd kunnen worden dat de geraadpleegde artsen stellen dat het om een ernstige ziekte gaat, waarvoor medische zorgen noodzakelijk zijn.

Dit zou zeker invloed gehad hebben op de beslissing.

Verzoeker meent dat mocht gedaagde hem gehoord hebben, hij de bovenstaande kritiek op de beslissing 9ter had kunnen uiten, hetgeen mogelijks tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

Ook in het kader van het derde middel moet worden vastgesteld dat de door de verzoeker aangehaalde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bij gebrek aan enige toelichting terzake, onontvankelijk is. De verzoeker verzuimt immers om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou schenden en uit zijn betoog kan dit evenmin worden afgeleid.

De verzoeker zet enkel de tevens aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest uiteen.

Dienaangaande dient er echter op te worden gewezen dat Het Hof van Justitie van de Europese Unie wat betreft artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft overwogen dat deze wettelijke regeling niet kan worden beschouwd als een uitvoering van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG en dat deze evenmin een gunstigere norm uitmaakt in de zin van artikel 3 van richtlijn 2004/83 om te bepalen welke personen voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Derdelanders die op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gemachtigd worden tot verblijf zijn aldus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus en de toekenning door die nationale bescherming "op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden" valt niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj/België):

"De risico's die derdelanders lopen op verslechtering van hun gezondheidstoestand om andere redenen dan het opzettelijk weigeren van medische zorg en waartegen de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale wettelijke regeling bescherming biedt, vallen niet onder artikel 15, sub a en c, van genoemde richtlijn, aangezien de in die bepalingen omschreven schade respectievelijk bestaat in doodstraf of

executie en in ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

41. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”

Hieruit volgt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitsluitend als een regel van nationaal recht moet worden beschouwd. Overigens heeft ook het Grondwettelijk Hof inmiddels gesteld dat de werkingssfeer van voormelde richtlijn 2004/83 zich niet uitstrekt tot personen die om gezondheidsredenen zijn gemachtigd tot verblijf op het Belgische grondgebied, tenzij het gaat om het opzettelijk weigeren van medische zorg in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf. (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015).

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker en de desbetreffende niet-bindende parlementaire voorbereiding voorhoudt, op zich niet de omzetting vormt van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De verzoeker maakt niet aannemelijk en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat *in casu* een situatie aan de orde is waarin opzettelijk medische zorgen aan de verzoeker worden geweigerd in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing, die verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, kan dan ook niet worden beschouwd als een beslissing die uitvoering geeft aan het Unierecht zodat dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich *in casu* niet dienstig kan beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht dat vervat ligt in artikel 41 van het Handvest.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht in de zin van artikel 41 van het Handvest, kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE